

Liefde op het ijs

Helen Buckley

ISBN 9789403910147

NUR 343

Oorspronkelijke titel: Strictly on Ice

Copyright © 2021 Helen Buckley

Published 2026 by Dutch Venture Publishing

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2026 voor de Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Anouk Heitink, ANOTHER VIEW

Vertaald door: Mariëtte van der Beek

Vertaalcontrole en eindredactie: Rian Sevenhuijsen

Niets uit deze uitgave mag gebruikt worden voor het trainen van AI, openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Proloog

Het voelde alsof ze omhuld was door een zachte, witte wolk. Katies ademhaling was zwaar en kalm als eb en vloed op een normale dag. Hoe ze ook haar best deed om wakker te worden, haar ogen weigerden open te gaan. Ze kon slechts rustig blijven liggen, in een donkere stilte.

Het gejuich van het publiek om haar heen was verstomd. Ze begreep niet hoe zo'n grote menigte ineens zo stil kon zijn. Dat ze het warm had, verwarde haar – het ijs zou koud en hard moeten zijn. Ze liet haar vingers zachtjes over het gladde oppervlak gaan en voelde droog, gesteven katoen in plaats van het ijskoude vochtige laagje dat aan haar vingertoppen zou moeten plakken.

Het donker verdween langzaam en ze huiverde toen er samen met het licht ook pijn tot haar doordrong. Felle pijnscheuten schoten door haar been. Hoe lichter het werd, des te meer voelde ze ze als woeste golven door zich heen slaan.

Af en toe kwamen er gedaantes in haar beeld. Hun stemmen drongen door tot in haar slaap. Ze verstond nauwelijks iets van wat

ze zeiden. Slechts één opmerking bleef in haar hoofd echoën en veroorzaakte pijn tot in het diepst van haar ziel.

'Ze kan misschien nooit meer schaatsen.'

Katie probeerde zich te verzetten tegen de duisternis, die haar opnieuw wilde opslokken, maar ze gleed terug in een wazige slaap. Er bleef maar één gedachte over: dit zou ze Alex nooit vergeven.

1

Het knipperende voicemailberichtje op haar mobiel leek Katie aan te staren. Een beetje als het boze oog. Ze negeerde het bericht en kroop op de bank onder haar favoriete blauwe deken, die inmiddels versleten en rafelig was omdat ze hem al jaren gebruikte. Ze opende de app van haar bank en beet zenuwachtig op haar lip terwijl haar saldo op het scherm verscheen. Ze hoopte dat er toch meer op zou staan dan ze verwachtte, maar het was erger dan ze vreesde. Ze stond rood. Alweer.

Ze huiverde. Er kroop kippenvel over haar armen terwijl ze nog verder onder haar deken kroop. Het voelde vochtig en koud aan in haar appartementje, maar ze weerstond de neiging om de verwarming hoger te zetten. Dat zou geld kosten. En dat had ze niet. Het hielp niet mee dat haar ramen niet goed in de kozijnen zaten. Eentje wilde niet eens dicht. Hoeveel ducttape ze ook gebruikte, de smalle opening zorgde er toch voor dat de winterkou zich een weg naar binnen kon wurmen, zeker nu storm Doris buiten jankte als een demente banshee.

Ze zapte langs de tv-zenders om te zien of er misschien nieuws over de storm was en vroeg zich af of ze niet beter de energierekening had kunnen betalen in plaats van haar tv-abonnement. Het was triest om toe te moeten geven dat de tv haar gezelschap hield, maar ze vulde vele verloren uurtjes met het geklets van bekende presentatoren. Ze zat liever in de kou dan in de stilte.

Nadat ze een interview met een deelnemer aan *Love Island* had gekeken, herinnerde Katie zich dat ze haar voicemail nog moest checken. Ietwat geërgerd toetste ze het nummer van haar voicemail in – ze begreep mensen die op zoek waren naar roem nooit zo. Waarom vonden ze het zo belangrijk om gezien te worden? Om aardig gevonden te worden? Ze herinnerde zich haar vaders waarschuwendende woorden over het krijgen van te veel aandacht, toen ze haar gouden medaille had gewonnen. Hij had natuurlijk gelijk gehad, maar het geld dat ze had kunnen verdienen met interviews en reclamespotjes was zeker welkom geweest. Haar voicemail kondigde een nieuw bericht aan. Katie hoopte dat het iemand was die zich wilde aanmelden voor haar lessen of voor wat privécoaching. Ze had echt een inkomen nodig.

‘Hi Katie, met Hannah Samson van *All Star Productions*. Ik wil het graag met je hebben over onze spannende nieuwe tv-show. Die lijkt perfect bij jou te passen. Bel je me terug? Dan praten we verder!’ Hannahs hoge stemgeluid was irritant zelfbewust.

Katie huiverde en hield de telefoon wat verder van haar oor af.

Het liefst wilde ze haar telefoon uitzetten, maar toch aarzelde ze. Haar negatieve banksaldo flitste door haar hoofd. Met een zucht toetste ze Hannahs nummer in.

‘Hanna Samson.’

‘Hi, met Katie Saunders. Ik hoor net je voicemailbericht,’ begon Katie ietwat terughoudend.

‘Hi Katie, bedankt voor het terugbellen. Hoe gaat het met je?’

‘Goed, dank je,’ antwoordde Katie kortaf. Ze was niet in de stemming voor een gezellig praatje. ‘Dus... wat ben je voor nieuw programma aan het maken?’

‘Het heet *Van sporter naar schaatser*,’ vertelde Hannah gehaast. ‘We vormen koppels van topatleten uit diverse disciplines en professionele schaatser. Die moeten wekelijks laten zien hoe ze samen een kür kunnen uitvoeren. Het publiek beslist wie er wint.’

Katie fronste. Ze kon de irritatie niet uit haar stem houden. ‘Dat is niets nieuws. Is dat niet gewoon een imitatie van *Sterren dansen op het ijs*?’

Hannah zuchtte overdreven, alsof ze gepikeerd was door de beschuldiging van imitatie. ‘Het borduurt voort op een beproefde en succesvolle formule die het publiek geweldig vindt. Met een paar kleine aanpassingen,’ brabbelde ze. ‘We denken dat het tijd is voor een nieuwe, frisse aanpak.’

‘Ik heb altijd geweigerd mee te doen aan *Sterren dansen op het ijs*. Waarom denk je dat ik nu wel interesse heb in...’ Katie kon zich de naam die Hannah net had genoemd al niet meer herinneren. ‘Je nieuwe programma?’ vervolgde ze.

‘We betalen een stuk beter,’ liet Hannah haar triomfantelijk weten. ‘En we zijn bereid je de vrijheid te geven je eigen kür en choreografie te kiezen, als je dat zou willen.’

Katie dacht aan de staat waarin haar banksaldo zich bevond en aan het laatste aanbod dat ze botweg afgewezen had. Ze aarzelde. Ze moest kiezen tussen óf een nijpende financiële situatie óf de

publiciteit met alle opdringerige roddels en achterklap, die ze zo haatte.

‘Kun je me wat meer informatie sturen?’ zei ze tenslotte. Ze kon altijd even kijken wat ze te bieden hadden.

Met een brede glimlach op haar gezicht beëindigde Hanna het telefoongesprek en wapperde vervolgens met haar croissantje heen en weer om Marsha's aandacht te trekken. Die trok een perfect geëpileerde wenkbrauw op. Hannah had niet echt verwacht iets van Katie Saunders te horen, aangezien ze de reputatie had elke vorm van publiciteit te vermijden. Haar aan de telefoon krijgen was een gigantische uitdaging. Laat staan haar ermee in te laten stemmen om verder te kijken.

‘Ik ga ervan uit dat dat goed ging?’ vroeg Marsha.

Hannah hoorde de jaloezie in haar stem. Ze knikte en streek met haar fuchsia gelakte nagels door haar korte blonde haar dat perfect glad geföhnd was en glansde. ‘Ik ga Katie contracteren en dan kan Donald niet meer om mijn promotie heen. Let maar op!’

Marsha lachte. ‘De ijskoningin in onze show? Eerst zien dan geloven, Hannah. Ze is nauwelijks in de publiciteit geweest sinds haar ongeluk.’

‘Misschien is ze van gedachten veranderd,’ zei Hannah. Ze zou haar positieve stemming niet laten overschaduwen door Marsha's pessimisme. Ze begon verwoed op haar toetsenbord te tikken om de

e-mail met informatie aan Katie te schrijven en drukte na een poosje op ‘verzenden’. Nu maar duimen dat het ging lukken.

Jamie wierp een blik op zijn telefoon, die aanhoudend op zijn nachtkastje lag te zoemen. Het geluid had zijn slaap op onaangename wijze verstoord. Een beetje verward hief hij zijn hoofd op van het kussen om te kijken hoe laat het was. Bij zijn slapen voelde hij een kloppende pijn, die snel overging in een stekende pijn achter zijn ogen.

Zijn vingers baanden zich een weg door een stapel gebruikte zakdoekjes en lege pillenstrips voordat hij zijn telefoon te pakken had. Met knipperende ogen nam hij op.

‘Wat?’ antwoordde hij met schorre stem. Zijn droge tong zat tegen zijn gehemelte geplakt en toen hij langs zijn lippen likte ontdekte hij tot zijn afschuw dat die de muffe smaak van kebab en drank hadden.

‘Jamie, je gaat me toch niet vertellen dat je nog in bed ligt?’ zei Matt. ‘Het is al twaalf uur, jij lui zwijn!’

‘Je bent mijn agent, niet mijn moeder,’ antwoordde Jamie terwijl hij de slaap uit zijn ogen wreef en ondertussen wanhopig wenste dat iemand hem een saucijzenbroodje en een kop koffie zou brengen. ‘Wat wil je?’

‘Ik heb het verzoek gekregen of je deel wilt nemen aan een nieuwe realityshow,’ zei Matt vrolijk.

‘Nee,’ antwoordde Jamie vastberaden. ‘Ik doe geen reality-tv.’

‘Je weet niet eens waar het over gaat.’ Matt klonk een beetje geërgerd.

Jamie wreef over zijn voorhoofd en zuchtte. ‘Nou even kort dan.’ Hij zocht naar het glas dat naast zijn bed stond en dronk het kleine beetje water dat erin zat op.

‘Het is een nieuwe show waarin succesvolle sporters en atleten een poging doen het kunstschaatsen onder de knie te krijgen. Het heet *Van sporter naar schaatser*.’

Jamie kreunde en liet zich achterover tegen zijn kussen vallen. ‘Dat is toch net *Sterren dansen op het ijs*? Lekker origineel.’

Matt wachtte even en Jamie kon bijna horen hoe hij zijn kaken op elkaar klemde van irritatie. Dit was het eerste aanbod dat Jamie had ontvangen sinds zijn rampzalige optreden tijdens de World Cup, achttien maanden geleden. Hij wist dat Matt zat te azen op wat provisie. ‘Het verdient goed voor een eerste serie afleveringen en ze willen heel graag dat er een rugbyspeler meedoet.’ Matt klonk kortaf, maar probeerde zo te horen geduldig over te komen.

Jamie wachtte even. Het was moeilijk slikken met die droge keel. Hij wist dat hij niet voor eeuwig van zijn spaargeld kon leven en dat hij snel werk moest zien te vinden. ‘Stuur me een e-mail met wat informatie. Ik zal hem lezen, maar ik moet eerst even goed wakker worden.’

‘Mooi.’ Jamie hoorde de glimlach in Matts stem.

‘Ik beloof niets,’ waarschuwde Jamie hem. Hij hing op zodat hij via Thuisbezorgd wat bij McDonalds kon bestellen. Nadat hij besteld had, zonk hij weer terug in de kussens en probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om aan een nieuwe show deel te nemen. Hij had al maanden niet gewerkt en naarmate de tijd vorderde, begon hij zich steeds meer te vervelen. Rondolend in zijn idiote huis, omringd

door gelukzalige afbeeldingen uit zijn vroegere leven. Binnenkort werd hij eenendertig en hij wist dat er iets nodig was om hem uit de oneindige sleur te halen waarin hij zichzelf begraven had. Maar kunstrijden? Hij schudde zijn hoofd. Het idee alleen al bezorgde hem de kriebels.

‘Stom plan,’ mompelde hij terwijl hij zich nog eens omdraaide in afwachting van zijn bestelde eten.

2

Katie wachtte tot het downloaden voltooid was. De gratis wifi in het café was traag maar nog altijd goedkoper dan thuis internetten. Bovendien was het warmer in het café. De download bleef op zevenendertig procent hangen. Wat ook niet hielp was dat haar laptop haar constant herinnerde aan de benodigde updates. Ze kon nauwelijks iets openen zonder dat hij blokkeerde. Ze gaf het apparaat een zet en liet haar blik door het café dwalen, terwijl ze ongeduldig met haar vingers op de tafel tikte.

Katie had een slecht moment uitgekozen om te werken. Een groep jonge moeders had zich in de hoek naast haar verzameld voor hun wekelijkse bijklets-momentje. Baby's jengelden terwijl de vrouwen lachend en kletsend vol trots de resultaten van hun vruchtbaarheid toonden. Ze hadden het over de beste vakantieoordn voor kersverse ouders en over hoe fantastisch het zwangerschapsverlof was. Katie benijdde hen. Vooral omdat sommige vrouwen waarschijnlijk net zo oud waren als zij. Misschien zelfs nog wat jonger. Hun levens konden echter niet meer van elkaar verschillen.

Een van de moeders ving Katies starende blik en beschaamd keek ze snel de andere kant op. Opnieuw las ze Hannahs e-mail. Ondertussen wachtte ze, ongeduldig in een suikerzakje knijpend, tot het downloaden voltooid was.

We hebben gehoord dat je nu als freelance coach werkt en we hopen dat je in de afgelopen jaren voldoende hersteld bent van je ongeluk om mee te kunnen doen aan ons programma. Het zou een eer zijn een voormalig Olympisch kampioen in ons team te hebben.

Katie voelde woede opborrelen toen ze de woorden ‘voldoende hersteld’ en ‘ongeluk’ las. Voor Hannah betekenden deze woorden niets, maar voor Katie waren ze verbonden met de verwoesting en het verlies van alles waar ze zo hard voor had gewerkt. Ze balde haar vuisten en onderdrukte de neiging haar mok tegen de muur kapot te gooien, net zo kapot als haar enkel al die jaren geleden was gegaan. Haar kaken deden pijn en ze wist dat ze met haar tanden knarste.

Het downloaden van het contract was voltooid en met een woest gebaar klikte Katie erop, terwijl ze probeerde zo diep mogelijk adem te halen.

Jamie keek door het raam en zag zijn nichtjes in de tuin spelen. Ze waren zo goed ingepakt in hun dikke winterjassen dat ze hun armen nauwelijks konden bewegen. Susan, zijn moeder, was druk bezig in de keuken achter hem. Volledig in haar element als gastvrouw.

‘Je ziet er moe uit, lieverd,’ zei Susan zachtjes, om vervolgens een blik te werpen op haar lamsschotel. Ze streek haar korte blonde haar uit haar gezicht, zodra de hitte uit de oven haar voorhoofd verwarmde en haar wangen rood kleurde. Vroeger had ze, net als Jamie, zandkleurig blond haar gehad, maar het was nu lichter doordat er steeds meer grijze haren tussen verschenen.

‘Hm,’ antwoordde Jamie, met zijn hand over zijn ongeschoren kin wrijvend. Hij wist dat hij er niet uitzag, maar had het niet nodig gevonden om veel aan zijn uiterlijk te doen voor een zondagse lunch met zijn ouders en zus.

Een van zijn nichtjes wenkte hem om naar buiten te komen. Haar chocoladebruine lokken wapperden achter haar aan, terwijl ze in de waterige winterzon rende. ‘Misschien straks, Alice!’ riep hij.

Het leverde een teleurgestelde blik op.

Hij had geen zin om te spelen en voelde zich lusteloos en ellendig. Hij was tegenwoordig zo snel uitgeput. Waarschijnlijk door alle kilo’s die hij was aangekomen sinds hij met rugby was gestopt. Teleurgesteld bracht hij zijn handen naar zijn taille en voelde zwembandjes waar ooit trots een prachtig sixpack had gezeten.

‘Vertel eens wat meer over dat programma,’ vroeg Susan. Ze was gekleed in een zwierige blouse in zachte grijstinten en zag er veel jonger uit dan vijfenzestig.

‘Ze vormen koppels van succesvolle sporters en professionele schaatsers. Die treden vervolgens elke week op. Het publiek stemt en er is een jury. Je weet wel, hetzelfde als bij dat andere schaatsprogramma.’ Hij zuchtte en draaide zich naar haar om. ‘Er is niets nieuws of spannends aan.’

‘Behalve dan dat alle deelnemers echte atleten zijn?’ vroeg Susan.

‘Ik neem aan dat dat het grootste verschil is.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze willen zien hoe atleten uit verschillende disciplines het schaatsen oppakken.’

‘Misschien moet je het een kans geven,’ zei ze aarzelend en kneept zachtjes in zijn schouder. ‘Het zou een goede afleiding kunnen zijn. Misschien vind je het zelfs wel leuk.’ Ze glimlachte naar hem. Haar ogen net zo donkergroen als de zijne, maar wel omringd door wat meer rimpeltjes.

Jamie perste zijn lippen op elkaar. ‘Ik sta niet erg te trappelen, mam. Ik heb geen zin om voor gek te staan. Zie je het voor je, ik als kunstschaatser? Ik gok dat ik dan ook zo’n strak pakje met lovertjes aan moet.’ Zijn gezicht vertrok bij de gedachte alleen al.

Ze lachte. ‘Ik heb gehoord dat schaatsen behoorlijk zwaar is. Dan ben je zo weer in vorm.’

Hij gaf geen krimp. De meeste kilo’s waren er in rap tempo bijgekomen toen hij stopte met rugby en daarna was het alleen maar bergafwaarts gegaan, vooral toen zijn scheiding er eenmaal door was. Hij had liever gehad dat de pers vorig jaar niet die afschuwelijke foto’s van hem op het strand had gepubliceerd. Die publieke vernedering was al erg genoeg, maar hij huiverde bij de gedachte dat Cassandra ze had gezien. Het idee alleen al dat ze er misschien om had moeten lachen... Ze zou zichzelf vast gefeliciteerd hebben met haar besluit hem destijds te verlaten.

‘Ik zal erover nadenken, mam.’ Jamie probeerde de gedachte aan Cassandra van zich af te schudden en wandelde de tuin in waar Alice en Isabelle hem vrolijk begroetten. Hij tilde de beide meisjes op en draaide ze in het rond. Hij genoot van hun door de kou rood gekleurde wangen. Ze hielden vol vertrouwen zijn armen vast en

vroegen zich geen seconde af of hij ze misschien zou laten vallen. Zij zouden nooit aan hem twijfelen.

Hij zou het niet snel toegeven, maar dat hij moest stoppen met rugby en dat hij daardoor zijn goede reputatie had verloren was niet het enige dat hem dwarszat. Hij realiseerde zich ook dat de kans dat hij ooit zijn eigen kinderen in zijn armen zou houden ieder jaar kleiner werd. Toen Cassandra hem twee jaar geleden verliet, was die kans alleen nog maar kleiner geworden. En het ergste van alles was, dat het helemaal zijn eigen schuld was.

‘Katie Saunders heeft getekend!’ riep Hannah, terwijl ze haar telefoon op tafel gooide en een boks in de lucht maakte. Ze kon het goede nieuws bijna niet geloven.

Er klonk een kort applausje van haar collega’s.

‘Dan zat ik er toch naast,’ zei Marsha en hield haar handen in een ‘ik geef me over’-gebaar in de lucht. ‘Hoe heb je dat in hemelsnaam voor elkaar gekregen?’

Hannah schoof haar stoel achteruit en trok de jurk, die aan haar benen plakte, recht. Ze deed haar schoenen, die ze eerder onder haar bureau had uitgeschopt, weer aan. ‘Geen idee, ik denk dat ze wanhopig is,’ zei ze tegen Marsha en ze zette koers naar het kantoor van Donald Major in de verste hoek, waar met dikke gouden letters ‘producent’ op de deur prijkte.

Hannah klopte een paar keer op de deur voordat ze hem opendeed en haar hoofd om de hoek stak. Donald keek op van zijn bureau en staaarde haar koeltjes aan. Hij was een forse kalende man met staalgrijze ogen en hij had de reputatie dat het hem enkel en alleen om de kijkcijfers ging. Het nieuwe programma bood Hannah voor het eerst de kans om nauw met hem samen te werken. Ze was erop gebrand hem te laten weten hoe capabel ze was en wilde hem laten zien dat ze echt ballen had. Als ze bij Donald in een goed blaadje kwam, zou haar een gouden carrière in het verschieet liggen.

Ze wist dat dit haar kans was om indruk op hem te maken. Dus stapte ze vrijmoedig de kamer binnen, met rechte schouders en opgeheven hoofd.

‘Hannah, wat kan ik voor je doen?’ De man klonk verveeld. Hij had zijn blik weer op zijn computerscherm gericht.

‘Ik heb Katie Saunders laten tekenen,’ zei ze, opgetogen omdat de man direct een andere houding aannam.

‘Uitstekend, goed gedaan!’ Zijn gezichtsuitdrukking was niet langer verveeld, maar tevreden.

Hannah aarzelde. Ze hoopte dat hij haar een stoel zou aanbieden.

‘Hebben haar artsen bevestigd dat ze echt weer kan schaatsen?’ vroeg hij.

Hannah knikte vastberaden. ‘Ze kan zo aan de slag. Het zal een briljant comeback-verhaal worden, vooral omdat de artsen dachten dat ze nooit meer zou kunnen schaatsen. Ze zijn nogal verbaasd over hoe goed haar enkel genezen is.’

Donald drukte zijn handpalmen vergenoegd tegen elkaar, hij zag de krantenkoppen waarschijnlijk al voor zich. ‘En ziet ze er nog steeds goed uit? Ze is niet veel zwaarder geworden, hoop ik?’

Hannah gooide de meest recente foto die ze van Katie had op het bureau en Donald leek verheugd om te zien dat ze er nog steeds goed uitzag, ondanks dat ze niet meer in de publieke belangstelling stond. Ze was nog steeds klein maar fijn, met mooi golvend donkerbruin haar en helderblauwe ogen. Ogen die eens een perfecte match vormden met het ijs dat ze zo goed de baas was geweest.

‘En hoe zit het met...?’ Donald maakte zijn vraag niet af en trok hoopvol zijn wenkbrauwen op.

Hannah grijnsde. Haar perfect witte tanden staken mooi af bij haar gebronsde huid. ‘Hij is op dit moment het contract aan het bekijken. Toen ik vertelde dat Katie getekend had, was zijn interesse definitief gewekt.’

Donald lachte zelfingenomen. ‘We moeten ervoor zorgen dat we de pers direct vertellen dat we Katie gecontracteerd hebben. Als we het openbaar maken, kan ze niet meer terug. Hopelijk overtuigt dat die knul om ook te tekenen.’

‘Ik regel het.’ Hannah draaide zich om en liep terug naar haar bureau. Haar hoge hakken zonken weg in het dikke tapijt. Vol verwachting pakte ze de telefoon om met de afdeling Communicatie te bellen.

Katie haastte zich van het café naar huis. De straffe wind sloeg de regen in haar gezicht en martelde haar huid. Ze rende langs de rij winkels. Bij elke deur die ze passeerde kwam er een golfje warme lucht

naar buiten. Eerst voelde ze de warmte van de kapperszaak, daarna kwam de vette stank van de snackbar haar tegemoet. Het gedempte licht uit de tweedehandswinkel vormde een contrast met de felle lichten van de kleine supermarkt aan de overkant. De lichtstralen fleurden de sombere dag wat op.

Ze sloeg haar armen om de plastic draagtas die ze bij zich had en boog wat voorover. Haar schoenen raakten bij elke stap die ze zette verder doorweekt tot ze uiteindelijk voor haar flatgebouw stond. Iemand had over het natte gras dat voor het gebouw lag gereden en de diepe modderige bandensporen hadden zich met regenwater gevuld. Katie trok de toegangsdeur open en dook de hal in. Met twee treden tegelijk liep ze de trap op, ervan uitgaande dat de lift kapot was of naar urine stonk.

Haar doornatte schoenen glibberden over de goedkope vinyl vloerbedekking op weg naar haar flat. Ze wilde snel naar binnen om zich van haar natte kleding te ontdoen; haar spijkerbroek plakte helemaal tegen haar benen. Met haar schouder tegen de afbladderende witte deur geleund, stak ze de sleutel in het slot en rommelde eraan totdat het eindelijk open ging. Ze gooide haar drijfnatte tas op het aanrecht en schopte haar schoenen uit. Hopelijk zouden ze er niet te lang over doen om te drogen in haar koude flat.

Ze verwisselde haar natte sokken en spijkerbroek voor haar comfortabele joggingbroek, zette een kop thee en kroop op de bank met de krant, die doorweekt was door de regen. Ze kon niet zonder de krant. Het leek zo ouderwets, maar het deed haar denken aan de keren dat ze bij haar vader had gezeten, hun vingers onder de zwarte inkt, terwijl ze samen de krant lazen.

Ze blies zachtjes over haar thee en bladerde verder. Ineens kromp ze ineens. Daar, op pagina vier, stond in dikke vette letters haar naam.

De tv-zender wilde duidelijk dat het publiek wist wie er mee zou doen. Maar Katie was verbijsterd over het feit dat ze haar deelname zo belangrijk vonden. Ze wist dat ze niet bijster populair was bij het publiek. Even overwoog ze de pagina gewoon om te slaan en niet verder te lezen, maar ze kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en begon het artikel toch te lezen. Ze moest zuchten toen ze las dat het oude cliché om haar de ‘ijskoningin’ te noemen weer terug was. Een aantal jaar geleden had de media haar ‘de ijsprinses’ genoemd, wat lief en romantisch had geklonken. Ijskoningin voelde daarentegen hard en bitter. Toch moest Katie accepteren dat ze in de paar interviews die ze na haar ongeluk had gegeven zo over was gekomen. Ze kon het de pers nauwelijks kwalijk nemen dat ze haar tot een dergelijke karikatuur hadden gemaakt.

Vol interesse las ze de rest van het artikel. Het programma had een paar namen vrijgegeven van andere deelnemers die al hadden getekend en ze vroeg zich af wie haar schaatspartner zou worden. Theo Jarvis en Rory Henderson werden genoemd als deelnemers en ze hoopte dat ze een paar zou mogen vormen met Theo. Hij was een turner met een zilveren medaille en was bizar knap. Als ze dan toch weer samen met iemand moest schaatsen, dan het liefst met iemand die er goed uitzag.

Er werd slechts een handjevol professionele schaatsers genoemd. Het waren voornamelijk kunstschaatsers en geen vroegere deelnemers aan de Olympische Spelen. Sommige kende ze vaag. Als het ging om vaardigheid, snelheid en prestaties had ze hen er in haar topdagen allemaal uit geschaatst.

Het was gewoon niet eerlijk, bedacht ze boos terwijl ze de krant verfrommelde en de tranen die in haar ogen brandden weg knipperde. Ze was een schaatser van wereldklasse en moest je haar nu eens zien

in haar ijskoude tochtige appartementje, bereid om mee te doen aan een reality-tv-show met amateurs. Ze was pas drieëntwintig. Hoe diep kon ze nog zinken?

Met de rug van haar hand wreef ze ruw over haar wangen, ook al wist ze dat haar vingers vies waren door de goedkope inkt van de krant. Ze had hoofdpijn gekregen en probeerde niet te denken aan alle uren waarin ze had getraind of aan de offers die ze als klein meisje al had gebracht om op dit punt te komen. Katie slikte haar tranen weg, haalde nog eens diep adem en vertelde zichzelf niet te zwelgen in zelfmedelijden. Ze moest er het beste maar van maken.

Met haar vinger gleed ze over Theo's foto in de krant. Theo met zijn karamelkleurige ogen en gebruinde huid. Een drankje in zijn hand. Als ze een behoorlijke partner had, zou ze misschien kunnen winnen. Dat zou haar helpen ander werk te vinden, meer geld te verdienen en dan kon ze uit deze armzalige flat vertrekken.

Het zou ook best leuk zijn als het publiek weer van haar zou houden.

Eerder

Katie vloog over het ijs, gelukkig draaide ze in het rond. Haar donkere paardenstaart fladderde achter haar aan. Ze wist dat haar vader naar haar keek en draaide haar hoofd zijn kant op om naar hem te zwaaien. Hij stond langs de kant van de ijsbaan met een lange man te praten, maar zwaaide wel terug.

Katie richtte haar aandacht weer op de schaatscoach die de meisjes vroeg om in een rij te gaan staan. Dat deden ze. Eén voor één. Een hele rij meisjes, keurig in het gelid in hun schaatspakjes, met hun haar strak naar achteren of in een knotje. Katie staarde naar hen en liet

haar hand over haar eigen haren glijden. Haar vader had ze in een hoge paardenstaart bijeen gebonden en daar wat haarspeldjes omheen gestoken zodat alles op zijn plek zou blijven. Katie keek naar het meisje naast haar en voelde zich lelijk en slordig. Ze beet op haar onderlip en keek weer naar de coach.

‘Goed gedaan, Katie. Je bent tot nu toe de enige die dit echt kan,’ zei coach Daisy Leeson met een serieus knikje haar kant op. Katie glimlachte trots. Ze voelde zich wel twee centimeter groter toen de andere meisjes jaloers naar haar keken.

Hun haar mocht dan wel perfect zitten, dacht Katie, maar ze zouden nooit beter op het ijs zijn dan zij. Ze keek hen met een koele blik aan.

‘Ik zie jullie allemaal volgende week,’ zei Leeson. De les was voorbij, iedereen vertrok. Sommigen arm in arm, giechelend, op weg naar hun ouders die ook aan de rand van de ijsbaan stonden.

Katie draaide zich om en schaatste naar haar vader, die haar met een grijns op zijn gezicht begroette. Hij greep haar hand en trok haar naar zich toe. De bekende houtachtige geur van aftershave en sigaretten zweefde om hem heen.

‘Lieverd, dit is Ivan Somerville. Hij is privécoach,’ zei Brian enthousiast. Zijn ogen straalden.

Ivan knikte beleefd naar Katie. ‘Je was heel goed op de baan. Hou je van schaatsen?’ vroeg hij terwijl hij zich iets voorover boog.

Katie hief haar hoofd op, keek hem aan en knikte. ‘Ik vind het geweldig. Als ik schaats, dan voel ik me...’ Ze stopte even om het juiste woord te zoeken. ‘Dan voelt het alsof ik vlieg,’ vervolgde ze.

Ivan knikte bedachtzaam, alsof hij precies begreep wat ze bedoelde.

De twee mannen vervolgden hun gesprek en Katie deed haar schaatsen uit, terwijl ze naar de volgende groep keek die zich op het

ijs begaf. Ze volgde hun bewegingen nauwkeurig, wetend dat ze zelfs beter was dan de oudere, vergevorderde leerlingen. Ze zou ze allemaal overtreffen, zelfs met haar rommelige haar. Want ze was snel en angstkende ze niet. Eigenlijk wilde ze het ijs weer op, maar in plaats daarvan zat ze stilletjes aan haar nagels te plukken. Vol van ongeduld en energie, die ze tijdens haar les niet kwijt had gekund.

Hoewel Ivan en haar vader zachtjes spraken, kon ze hun gesprek toch volgen. ‘Denk je dat Katie talent heeft?’ vroeg Brian met iets van hoop in zijn stem, terwijl hij een korte blik op zijn dochter wierp.

‘Ja’, antwoordde Ivan. Hij streek met een hand door zijn dikke blonde haar, dat een paar witte lokken bevatte, die oplichtten in het licht van de ijsbaan. Katie glunderde door het compliment van de vreemdeling. Toch bleef ze met haar rug naar ben toe zitten, gefascineerd door de sprongen die de leerlingen op het ijs uitprobeerden.

‘Hoe oud was ze toen ze begon met schaatsen?’ vroeg Ivan aan Brian.

‘Vier. Ze bleef me er maar naar vragen toen ze een keer kunstschaatsers op de televisie had gezien. Ze schaatst nu twee jaar en ze kan er geen genoeg van krijgen.’ Brian draaide zich naar Ivan. ‘Hoe oud zijn jouw leerlingen?’

‘Dat hangt van de leerling af. Het maakt niet uit hoe oud ze zijn als ze maar talent hebben. Dan start ik het liefst zo vroeg mogelijk.’ Hij wreef met zijn grote ruwe vingers over zijn kin.

Hij wierp een blik op Brian. ‘Als ze wil schaatsen, en dan bedoel ik op competitieniveau, dan vraagt dat veel tijd en inzet. En ik waarschuw je,’ zei hij met een zachte stem, ‘het is een kostbare onderneming zonder enige garantie. Denk aan mijn uurtarief, een aantal uren training per week en de kosten voor de huur van de ijsbaan. Om nog maar te zwijgen over de schaatsen, de kleding, de reiskosten...’ Hij stopte even. ‘Ik wil je niet ontmoedigen, maar ik heb al menig veelbelovende leerling

zien afhakten omdat er in dit land een gebrek is aan subsidies voor kunstschaatsers. Sommige ouders betalen duizenden ponden per jaar. Voor topschaatsers kan dit bedrag oplopen tot zo'n dertigduizend pond.'

Katie draaide zich om en ving haar vaders blik. Ze had geen idee wat het voor haar zou kosten, maar ze hoopte dat haar vader het zich kon veroorloven. Ze keek hem hoopvol aan, een voorzichtige glimlach op haar gezicht.

'Laten we het eens verder over die kosten hebben, Ivan,' zei Brian vastbesloten. Ivan trok zijn wenkbrauwen op, maar hield zijn gezicht verder in de plooi. Zijn ogen fonkelden toen hij de triomfantelijke blik op Katies gezicht zag, voordat ze zich weer omkeerde naar de leerlingen op het ijs. Katie kon niet wachten om te doen wat zij deden.

'Nog vijf minuutjes, alsjeblieft, pap,' smeekte Katie terwijl ze haar handen in elkaar sloeg.

'Kom op, schat, de ijsbaan gaat zo dicht en je hebt nog huiswerk te doen.' Brian kruiste zijn armen voor zijn borst. Een vlaag van irritatie deed hem fronsen en Katie realiseerde zich dat hij al uren op de ijsbaan stond. Haar vader maakte er altijd grapjes over dat hij er bijna zijn bed neer kon zetten. In de zes jaar dat ze nu schaatste, had hij ontelbare uren doorgebracht met naar haar kijken en op haar wachten.

Gehoorzaam schaatste ze naar de rand van de baan en stapte van het ijs. Haar wangen gloeiden na het urenlang oefenen van de nieuwe bewegingen die Ivan haar gisteren had geleerd. Hij had gezegd dat ze de bewegingen niet te vaak achter elkaar mocht herhalen, maar elk foutje bleef in haar hoofd hangen, als een ondraaglijke kriebel. De Young Stars-wedstrijd naderde met rasse schreden en ze wilde blijven oefenen om een perfecte kür neer te kunnen zetten.

Brian tikte op zijn horloge terwijl Katie voorzichtig haar veters losmaakte. 'Je huiswerk roept,' moedigde hij haar aan, terwijl hij intussen tevergeefs probeerde een geeuw te onderdrukken.

Katie perste haar pijnlijke voeten in haar gympen, opgelucht dat ze even van de ijzers af was. 'Klaar om te gaan,' liet ze haar vader weten. Toen ze opsprong, huiverde ze vanwege een pijscheut in haar knie.

'Heb je daar nog steeds last van, lieverd?' Brian schonk haar een bezorgde blik.

'Een beetje maar. Ik doe er straks wat ijs op,' zei ze schouderophalend. Hoeveel pijn ze ook had, ze zou nooit een training missen. De enige keer dat ze niet naar een training met Ivan was gegaan, was twee jaar geleden geweest, toen ze de ziekte van Pfeiffer had en zelfs toen had haar vader haar moeten dwingen om thuis te blijven.

'Ivan zegt dat je je sprongen niet de hele tijd moet blijven herhalen,' zei Brian boos toen ze in de richting van het parkeerterrein liepen. Katie probeerde zo normaal mogelijk te lopen, zij het wat stijffjes, zodat hij niet zou merken hoeveel pijn ze had.

'Ja! Ik weet het!' Ze hield haar handen omhoog in een 'ik geef me over'-gebaar. Katie wist dat haar vader gelijk had, maar ze was erin geslaagd haar sprongen bijna te perfectioneren en ze kon niet wachten om ze aan Ivan te laten zien. De pijn in haar knie zou vanzelf wel weer overgaan, zoals altijd bij haar blessures. Katie voelde zich onoverwinnelijk op het ijs, alsof niets haar kon overkomen als ze daar was. Als ze na een val overeind kwam, was ze soms verrast en blij dat ze slechts kleine blessures had opgelopen. Ze vroeg zich vaak af of het aan haar lichaamsbouw lag dat ze harde valpartijen op kon vangen zonder iets te breken.

Toen ze wegreden, keek ze naar de lucht. Het begon donker te worden. De zomeravond bracht hen een mooi samenspel van diepblauw boven

een roodoranje horizon. Het gevoel van vrijheid dat ze had als ze schaatste werd langzaam verdrongen door een lichte angst bij de gedachte aan school. Het liefst zou ze helemaal niet meer naar school gaan en de hele dag schaatsen. Ze voelde zich zo gevangen in de schoolbanken, waar ze verplicht stil moest zitten en allerlei feitjes moest reproduceren. Katie wist dat ze hier thuis hoorde, op het ijs. Niet op school waar niemand was om samen mee te lunchen en waar de andere meiden in groepjes bij elkaar stonden te lachen over dingen die haar niet interesseerden.

Het enige wat voor haar telde, was de volgende oefensessie, de volgende training, de volgende wedstrijd. Ivan was geen man van veel woorden, maar ze wist wanneer hij tevreden over haar was. Dan kreeg ze een klein, ingetogen knikje, klapte hij kort in zijn handen en zei hij met zachte stem 'goed zo'. Toen ze net bij hem schaatste, vier jaar geleden, had ze zich afgevraagd of hij zo lauw reageerde wanneer hij niet zo tevreden was over haar vooruitgang. Maar ze kwam er al snel achter dat het gewoon zijn typische, ingetogen manier van doen was. Tegenwoordig wist ze of haar training succesvol was door het aantal 'goed zo's' dat ze tijdens de training ontving. Gisteren waren er vier 'goed zo's' geweest en ze was vastbesloten er morgen meer te krijgen om Ivan te laten zien dat ze klaar was voor de volgende stap. Ze wist dat haar vader niet tevreden was over haar cijfers op school, maar wat deed dat ertoe als ze op haar tiende al een dubbele Axel perfect kon uitvoeren?

3

Jamie liep naar de ijsbaan, zijn sporttas over zijn schouder geslagen. Met zijn vingers trommelde hij zenuwachtig op de schouderband, in afwachting van zijn schaatspartner. Een norse dame van de productiemaatschappij had hem verteld dat hij om zes uur 's morgens op de ijsbaan in Slough moest zijn om zijn partner te ontmoeten, dus had hij zijn protesterende lijf uit bed gesleept en een kop koffie achterover geslagen, terwijl het buiten nog pikdonker was. De wereld was gehuld in stilte toen hij slaperig de korte rit naar de ijsbaan aflegde. Zelfs nu voelde de dageraad nog ver weg, als een vage belofte aan de horizon, waar een lichte blauwe gloed langzaam door de duisternis van de nacht begon te dringen.

Met vastberaden passen naderde Jamie de ijsbaan. Vlak ervoor bleef hij even staan, onder de indruk van het houten booggewelf boven de ingang. De warme kleuren van het hout vormden een prachtig contrast met het glinsterende grijs van de ramen. De grote glaspanelen leken hem bijna uitdagend aan te staren. Zijn spiegelbeeld in de ruiten werd groter en groter naarmate hij het

gebouw naderde. Met een bevredigende ‘swoosh’ zwaaide hij de deuren open.

Hij was blij dat hij niet ver hoefde te reizen om bij de ijsbaan te komen. Hij vermoedde dat zijn schaatspartner ook dicht bij de baan woonde, wat hen beiden een vermoeiende woon-werkreis bespaarde.

Zijn op maat gemaakte schaatsen voelden zwaar aan in zijn tas. Hij liet zijn vingers over de glanzende, smalle ijzers glijden. Hij kon zich niet voorstellen dat hij ooit zijn balans zou kunnen houden op zulke dunne messen, laat staan dat hij er soepel op zou kunnen ronddraaien op een gladde ondergrond. Hij was zenuwachtiger dan hij had verwacht. De enige sport die hij kende, was rugby: de kracht van de bal tegen zijn laars, het glijden over nat gras en de rauwe energie van de scrum. Het uitgestrekte ijs, koud, intimiderend en onbeschermt, beangstigde hem.

Het geluid van Jamies voetstappen weerklonk in de stille, ijzige lucht van de ijsbaan. Het kaatste terug van de harde plastic stoelen en de afscheidingen rondom de baan. Het felle fluorescerende licht verlichtte het metalen cilindervormige plafond, en gaf de baan een nog koudere uitstraling. Op dit uur van de dag waren er slechts weinig mensen aanwezig: een chagrijnige, arrogante tiener vol puistjes achter de balie, een paar medewerkers die rondscharrelden en een handjevol toegewijde schaatsers, die hun tijd kennelijk zo goed mogelijk wilden benutten voordat de baan later op de dag open zou gaan voor het grote publiek.

Toen hij dichterbij kwam, kon Jamie het zacht slepende geluid horen van schaatsen op het ijs en het schrapende geluid bij het maken van bochten en pirouettes. Zijn partner was er blijkbaar al. Om een deel van het ijs stond een lage afscheiding. Daar zou hij met haar oefenen.

Hij trok zijn schaatsen aan en maakte zijn veters stevig vast. Er trok een rilling door hem heen. Wat waren die dingen oncomfortabel. Onhandig liep Jamie naar de toegang tot de baan en duwde het poortje open. Eenmaal dichterbij gekomen, viel zijn blik op de vrouw die hoogstwaarschijnlijk zijn schaatspartner was. Ze schaatste bijzonder elegant in de rondte.

Dit kon niet waar zijn. De zenuwen gierden door zijn lijf. Dit was de schaatser die ooit geweigerd had haar partner te vergeven voor het ongeluk waarbij ze haar enkel had verbrijzeld. De man was met een gebroken hart achtergebleven. Katie Saunders. Jamie had al gezien dat zij ook mee zou doen en had gehoopt dat ze niet zijn partner zou worden. Ze stond immers niet bekend als ‘ijskoningin’ vanwege haar vriendelijke en zonnige karakter. Hij had het een en ander over haar gelezen en daaruit had hij niets anders kunnen opmaken dan dat Katie Saunders nogal een kreng was.

Hij was dankbaar dat hun ‘eerste ontmoeting’ pas later gefilmd zou worden. Ze zouden dan net doen of ze elkaar voor het eerst zagen. Deze ochtend konden ze in alle rust en zonder camera’s samen doorbrengen.

Jamie trok een grimas en struikelde haar tegemoet. Zijn nieuwe schaatsen drukten pijnlijk tegen zijn enkels. Hij hoopte maar dat ze niet zo ongezellig was als de media haar afschilderden.

Katie had niet in de gaten dat Jamie al gearriveerd was. Ze deed vol verve haar oefeningen op het ijs. Ze was met haar warming-up bezig en het bekende gevoel van vrijheid dat ze altijd op het ijs had gehad, maakte zich van haar meester. Ze genoot van haar snelheid op het ijs, die ze kreeg door slechts één enkele aanzet vanuit haar enkel. Haar met titanium opgelapte enkel, vol metalen staven en schroeven. Ze had er het afgelopen jaar tijdens coaching sessies mee geschaatst

en haar enkel leek goed te functioneren. Hij voelde wel wat stijf aan, wat nieuw voor haar was. Dat kwam door de metalen onderdelen die haar botten netjes op hun plaats hielden. Toch was ze dankbaar dat ze überhaupt nog kon schaatsen na die val van twee jaar geleden. Al glijdend kwam ze soepel met een draai tot stilstand.

Toen zag ze Jamie.

Nee, hè... De moed zonk haar in de schoenen. Ze kende Jamie Welsh niet persoonlijk, maar ze zag meteen dat het stevige postuur dat hij als rugbyspeler had gehad, plaats had gemaakt voor een op zijn zachtst gezegd uitgedijd lichaam. Ze staaarde met een koele blik naar hem terwijl hij over het ijs naar haar toe strompelde. Ze was niet echt gerustgesteld bij het zien van zijn gestuntel. Zeker omdat haar door de producent van de show verzekerd was dat hij al de nodige privétrainingen achter de rug had.

Ze zouden er zeker de eerste week al uit liggen, dacht ze, terwijl ze op haar onderlip beet. Katie probeerde haar teleurstelling dat het niet Theo was die naar haar toe schaatste, te verbergen, schaatste Jamie tegemoet en stak haar hand uit.

‘Hoi, ik ben Katie Saunders.’ Ze trok een wenkbrauw op toen hij haar hand schudde en tegelijkertijd vervaarlijk begon te wiebelen op zijn schaatsen. Hij was minstens dertig centimeter groter dan zij en ze moest haar hoofd kantelen om hem aan te kijken. Onder zijn ruimvallende kastanjebruine trui zag ze hoe breed zijn schouders waren. Die waren waarschijnlijk meer gewend aan de intense hitte van een scrum op het rugbyveld dan aan het optillen van een partner op het ijs.

‘Jamie Welsh. Leuk je te ontmoeten, Katie,’ zei hij beleefd. ‘Ik kijk ernaar uit met je samen te werken.’ Hij lachte voorzichtig en rond zijn donkergroene ogen verschenen lachrimpeltjes. Ondanks

zijn ongeschoren hoofd en de wallen onder zijn ogen kon Katie zien dat Jamie verrekke aantrekkelijk was. Het was best jammer dat hij zich de afgelopen tijd zo had laten gaan.

Ze knikte kort. ‘Het wordt vast... leuk.’

Jamie aarzelde. ‘Zeker...’

‘Heb je al eerder geschaatst?’ vroeg Katie en keek naar zijn voeten, die scheef op de ijzers stonden. Zijn enkels zouden wel pijn doen.

‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Alleen tijdens de voorbereidende trainingen, die ik heb gekregen om de basis onder de knie te krijgen.’

‘Dan moeten we echt aan de bak,’ stelde ze vast en kneep haar lippen stijf op elkaar.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Jij bent hier de professional.’

Katie draaide een rondje om hem heen, zodat ze zijn houding eens goed kon bekijken. Ze hield haar handen op haar rug en haar hoofd een beetje schuin. Haar lange haar zat netjes vast in een hoge paardenstaart, die in haar slanke nek heen en weer danste.

‘We moeten aan de basis werken. Zorgen dat je goed staat en elegant over het ijs kan bewegen. Zowel voor- als achteruit,’ zei ze.

‘Goed staan?’ vroeg Jamie. Hij probeerde haar met zijn blik te volgen terwijl ze om hem heen cirkelde. Ze zag dat hij nu al moeite moest doen om rechtop op zijn schaatsen te blijven staan.

‘Ja. Ik kan niet geloven dat je al privécoaching hebt gehad. Je ziet er erg... onhandig uit. En nogal uitgezakt.’ Ze voelde zich een beetje schuldig toen ze zag dat er een blos over zijn zeker vier dagen niet geschoren wangen trok. Ze had geen zin om rekening te houden met zijn misschien wel broze ego. Voor haar stond een rugby-ster die er zelf voor gezorgd had dat hij ontslagen werd, doordat hij regelmatig dronken was. Zij deed mee om te winnen en om haar reputatie weer

op te krikken. En als ze inderdaad wilde winnen, dan was er geen plek voor gevoel en emotie. Dat had Ivan haar altijd voorgehouden.

‘Nou, laten we aan de slag gaan dan,’ zei Jamie. Katie was verrast door de vastberadenheid in zijn stem. Ze hoopte maar dat hij even vastberaden was als het om zijn inzet ging.

Slechts dertig minuten later voelde Jamie zich genoodzaakt om haar om een pauze te vragen. Hij was helemaal buiten adem en had een knalrode kop. Katie probeerde haar gezicht in de plooi te houden en gaf hem een kort knikje.

‘Oké, tien minuutjes.’ Ze vroeg zich stiekem af hoe de organisatoren konden zeggen dat het deelnemersveld louter bestond uit ‘sportsterren’, aangezien Jamie duidelijk ver over zijn hoogtepunt heen was.

Ze schaatsten naar de kant en gingen op de plastic stoeltjes zitten. Jamie diepte een Red Bull op uit zijn sporttas en nam er gulzig een paar slokken van. Zwijgend keken ze naar de andere schaatsers die op dit vroege tijdstip verderop op de baan stonden.

‘Ik wist niet dat er mensen waren die al zo vroeg zouden gaan schaatsen,’ merkte Jamie op. Hij keek naar een jonge tiener die in een heftige discussie was verwickeld met zijn coach.

Katie nam kleine slokjes uit haar waterflesje en streek voorzichtig een losse haarlok achter haar oor. ‘Het is de beste tijd. De ijsbaan opent supervroeg. Het ijs is dan nog vers en de baan is nog niet open voor het gewone publiek. Er zijn alleen échte schaatsers. Ik heb hier altijd getraind. Deze plek voelt als mijn tweede thuis.’

Jamie keek haar aan. ‘Kom je hier uit de buurt dan?’

‘Jep. Ik ben opgegroeid in Feltham, dat is dichtbij.’

‘Ik weet wel zo ongeveer waar Feltham ligt,’ zei Jamie. ‘Ik kom uit Windsor.’